

FODOR ANDRÁS

Álom a megalkuvásról

*Nem emlékszem, miként döntöttem el:
meg kell magamat ölnöm.*

*Mondták, hogy tegnap este
valaki belevágta
kését a háló asztalába,
leleplezte a titkot, amit mindenki sejt.*

*Mondták, hogy én is ki vagyok szemelve,
de ítéletről még senki se szólt.*

*Jobb könyököm a szék karfájába akasztva
néztem a kibetűzhetetlen
farostok hieroglifáit,
bal öklöm a zsebemben,
tenyerem fészkén papírszalvéta
hideglelős recéibe gyűrve
a meszes pirulák.*

*Valahol nyitva volt egy ablak.
Kajánul sündörgött körém
az őszi lomb füstös szaga.*

*Kint a falon mohó folyondár,
dalok indája kúszott egyre feljebb:
„mun-ká-ra ké-szen in-dulj e-lő-re...”
„új é-let haj-nal-fé-nyi-re vir-radsz te bol-dog...”
ámde
bent minden néma volt. A ház
félelmet kondító nagy kőüreg.*

*Hasábok, kockák, vasrudak, fémgombok, rézcsapok,
szellemkezek közt lengő üvegajtók,
szőnyegbördákra szívott sima léptek.*

*Ültem, nem vette észre senki,
hogy zúditottam számba a halált,*

hogy buktam vissza kinnal, nyállal,
szégyen dühétől ragacsosan,
mert torkomból az ösztön visszaöklelt
hatalmasabban mint a kény
mámorba rántó kristály-éjszakája, —
mert láttam, eszelős fény violáin át is,
hogy nem tudunk mást kifeszíteni
a kezdet és a vég közé
csak a fölérző tiltakozást,
csak a magunkra vállalt
élet merényletét.

SZALAI CSABA

Oltó esőben őrizem

1

Mintha szunnyadt gumilabda,
tyúk gubózik, tollavedlett,
szórtyen az eresz siratva
szitává szőtt hernyós-kertet.
Fölmászik a hó-salétrom
rég megszokott dízsírhelyre
őszi téglá alapokból
angóra színét levetve,
s puffad a föld sárkovásza,
renyhe féreg tán a szó is
— nyirok éhéből kimászna —
semmit se mond, olyan „kódis”.

2

Bent se szólnak, nézik egymást,
a lámpa fényes lelke holt,
bolyhozza majd a morzsolást
derengő kaskából a hold, —
s néznek a menyasszonyképek
a korpás hátú zsák mögött,
elmúlt, sóvár szeretkezések
Nanóival a tűz köhög, —
bágyadtan hú zsarát virit,
a tengerin egér görög,
ásít az egyik, fölsipít:
„bajuszt hordott fel a kölyök.”